HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דכל טומאתא מת בציבור שרייה רחמנא אמר רב ששת מנא אמינא לה [ו]דתניא היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו [ז]אומר ומביאין אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק קתני מיהת אומר ומביאין אחרת תחתיה אמר רב נחמן [ח]מודינא היכא דאיכא שיריים [ט]היה מקריב מנחת פרים ואילים וכבשים ונטמאת בידו אומר ומביאין אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק מאי לאו פרים אילים וכבשים דחג אמר לך רב נחמן לא פרים פר ע"ז אף על גב דציבור הוא כיון דלא קביע ליה זמן מהדרינן אילים באילו של אהרן דאע"ג דקביע ליה זמן כיון דיחיד הוא מהדרינן כבשים בכבש הבא עם העומר דאיכא שיריים לאכילה מיתיבי [י]דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה כי תניא ההיא דיחיד ת"ש [יא]על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בציבור ואי ס"ד טומא' היתר היא בציבור למה לי לרצויי אמ' לך רב נחמן כי קתני הציץ מרצה אדיחיד ואיבעית אימא אפי' תימא בציבור בהנך דלא קביע לה זמן מיתיבי [1]ונשא אהרן את עון הקדשים [ו]וכי איזה עון הוא נושא אם עון פיגול הרי כבר נאמר [2]לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר [3]לא יחשב הא

דכל טומאתא מת בציבור שרייה רחמנא: **מודינא היכא דאיכא שיריים לאכילה.** דלמ"ג דקרבן צבור קרב בטומאה אינו נאכל בטומאה כדלמדרי' בכילד צולין (פסחים דף עז:) ובמנחה הנקמצת מודינא דמהדרינן לעשות בטהרה שיהיו שיריים נאכלין: **ואם אין** [ח] **אינה היא.** שלא תצא מזוזת לכך: **מאי לאו פרים ואילים** [ט] **וחג.** שהן קרבן צבור וזמנו קבוע ומנחת נסכיה דומה בטומאה וקתני סיפא מומר ומביאין אחרת תחתיה שלמת דמוייה היא בצבור: **פר ע"ז.** לצבור [י] עולה היא וטעונה נסכים בשלמא לך [יא]: **אינו של אהרן.** דיום הכפורים: **בכבש הבא עם העומר.** דלכתיב (ויקרא כג) ועשיתם ביום הניפכם את העומר [יב]. והכי קאמר מנחת נסכיה דקתני לאו במנחת נסכים קאמר דכליל היא אלא במנחת העומר עצמו דכתיב עמו והיא נקמצת ושיריה נאכלין: **במזיד לא הורצה.** ואע"פ שהציץ מרצה קנסוהו רבנן שלא יהא דבר נאכל לבעלים מיהו נתכפרו ללא ניתו מוקין לעזרה להא מדלוייתא חזי ומיהו שמעינן מיניה ללאו היתר היא: **על מה הציץ מרצה.** דכתיב ונשא אהרן את עון הקדשים שירלו לבעלים: לימן הרי הוא כבלל מזיד אלא גבי חוסם שייך למימתי לימן: **בין בשוגג.** ומדבעי לימן לרצויי שמע מינה לאו היתר הוא ומה בין יחיד לצבור שהיחיד אין טומאת הגוף נדחית מלה אלא שאין הציץ מרצה על טומאת הגוף ושל צבור נדחית טומאת הגוף אלא על ידי לימן. מיהו שמעינן מינה מדבעי טומאת בשר ועולין [יב] בצבור לימן (מרצה) לרצויי שמע מינה טומאת הגוף שנדחית אלא בקומי נדחית וכל כמה דמצינן לאהדורי מטהרה מהדרינן: למטן דאמר היתר היא דנהי לאכילה לית ליה היתר היא ה"מ היכא דלא שייכי גופייהו אבל הכא דשייך לא אימר הוה ליה למישרי אפי' באכילה כיון דמיקל כולי האי דאית ליה טומאה דגבי ולעולין היתר היא אבל למטן דאמר טומאה דחויה ניתה דכיון דמחמיר כולי האי בטומאת עולין ולגבוה קודם הקרבה סבר הוא שים שנטמא בין בשוגג בין במזיד בו'. הא לעיל קאמר במזיד ולא הורצה והכא קאמר הורצה אף על המזיד ובפרק המקומן רבה (מנחות דף כה:) מקשה לה הש"ס ותיכא למטן דמשני טומאתו בשוגג אין במזיד לא זריקתו ואיכא למטן דאמר מיפכא ותימה דשי' האשה רבה (יבמות דף 5.) מקשה מהיכי דלם שנטמא וזרקו במזיד לא הורצה למ"ד אין ב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה והא הכא דמדלוייתא הלעויי מרצה כדתניא בפרק המקומן רבה (מנחות דף כה:) דגן תרי בריייתות חדא בטומאה וחדא בזריקה ול"ב תיכא למימר דהכהיא דלם שנטמא במזיד לא הורצה מדלוייתא נמי קאמר וי"ל דלימן סבר בדלוייתא בין שוגג למזיד לא בזריקה ולא בטומאה דודאי מדלוייתא מרצה בכל ענין וחילוקא דמפלגינן בין שוגג למזיד היינו מדרבנן למר כדלתיא ליה ולמר כדלתיא ליה מנרצה לו יותר לאהמיר בשנטמא במזיד משום לאתחלתא דפסולא היא ועוד דלא נתכוון לעשות מלוה אבל בזריקה בטומאה לא קנסוהו רבנן דלמא הוה ועוד במלוה קא עסיק ולמר מסתבר ליה להחמיר יותר בזריקה משום דדבר מגוהה ניתר הוא להקריב לגבוה דבר שלימו טהור וא"ת מ"ב בפרק הקומן רבה ליבמי דהכהיא דעל מה הציץ מרצה מדלוייתא והכהיא דלם שנטמא מיירי מדרבנן וי"ל דם מיתה למדרבנן אין חילוק בין טומאתו לזריקתו לחידי וחידי הוה לאהמיר במזיד ול"ב הכהיא דעל מה הציץ מרצה בין בשוגג בין במזיד מדלוייתא דווקא מיירי לן הוה ליה למימתי סתמא הכי כיון דבזמן שנטמא הבריית לן הוה מרצה במזיד כן פר"י בפרק האשה רבה (יבמות דף 5. ד"ה ואם) : **על הדם ועל הבשר.** בפסחים פ"ק (דף סח:) פי' רש"י לתיתא כרבי יהושע לתמר מם אין בשר אין דם מיהו אור"י לתיתא אפי' כר"מ דתמר יש דם אע"פ שאין בשר והא דתני ריבוי אין יש לומר דהיינו כדתיתא ליה ולמר כדלתיא ליה) [אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב. לומר לקוטרתם לה"ג לה (בתוספ') בא"כ, אין מילוק בין זריקת שוגג למזיד לטומאת שוגג ומזיד, אבל רבנן גזרו במזיד שמא יעשה לסם למר כדלתיא ליה ולמר כדלתיא ליה].

אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב. לומר לקוטרתם לה"ג לה (בתוספ') בא"כ, לפלוגתא זו שנויה בפיגול דהיינו חוץ (למזמן) [למקומו] (ה)כתוב בקרבן זו שלא בקדושים תהיה, ואומרת רבה חוץ בפרשתא מלינוק בנו את בתו מהקדש, ואומרת בפיגול בא בזמנו ונאכל בזמנו, אבל רבנן גזרו במזיד לטומאת עולין שמא יעשה לסם למר כדלתיא ליה ולמר כדלתיא ליה. וכיון שלמה מגיד במזיד לא הורצה, ואיכא למימר לרבנן דלמא לא אמרי במזיד אלא בשוגג דאין זריקה בשוגג במזיד לא הורצה, ואיכא למימר דאפי' בשוגג נמי לא אמרי אלא בשוגג דאין זריקה בשוגג במזיד הורצה, ואיכא למימר דאפי' במזיד נמי לא אמרי אלא במזיד דאין זריקה במזיד הורצה, אבל בשוגג דאיכא זריקה בשוגג אין הורצה, ואיכא למימר דאפי' בשוגג נמי לא אמרי אלא בשוגג דאין זריקה בשוגג במזיד הורצה, אבל בשוגג דאיכא זריקה בשוגג במזיד לא